

Aktive Seniorer

Glædelig
advent 2012

Martins fantastiske rejse

2012 set i bakspejlet

Det er tanken der tæller

SENIORKONSULENTENS TANKER:

Vi nærmer os årets afslutning, hvor vi heldigvis kan se tilbage på mange gode minder. Der har nok også været dage, der har været mindre gode; men når alt gøres op, så har der været flest solskins timer med glæde, håb og længsel, for vi har en tro, der bærer os gennem livet.

FOTO: H. SÆTTEM

Jeg har i den sidste tid, tænkt og læst om Jesu sidste bøn til Gud i himlen, før han døde på korset for os. Prøv selv at læse kapitel 17 i Johannesevangeliet.

Jesus vidste, at menneskets fremtid lå i hans hænder. Han var parat til at give sit liv for vor frelse. Jesus siger dog, at vi må kende Gud og at vi må vide, der kun findes frelse gennem Jesus Kristus.

Jesus beder til sin fader om, at denne vil holde fast i os – så vi kan forblive ét, ligesom han og faderen er det.

Jesus beder mindst 4 gange i sin bøn om, at vi som hans menighed må forblive ét.

Vor frelse gemmer sig i troen på Jesus Kristus.

Vort kristne liv består i at vise indbyrdes kærlighed. (Joh 13,34, 35) og i at stræbe efter og have som mål at være ét. Det betyder ikke, at vi skal være ens, men at vi i fællesskab fokuserer på Jesus Kristus.

Formålet med vort kristne liv er at være sande vidner for Jesus Kristus.

Det er store ønsker Jesus har, men han står bag os, han leder mod vort fælles mål: Et evigt liv sammen i Guds rige.

Med de bedste ønsker om en velsignet jul og et godt nytår 2013,

*De bedste hilsner
Bent Nielsen*

AKTIVE SENIORER

udgives af Foreningen for Danske Adventistseniorer. I 2012 sendes bladet til alle medlemmer i Adventistkirken, der er fyldt 60 år. Adventistseniorer i udlandet kan få det tilsendt, som pdf-fil via e-mail. Et årsabonnement koster for alle andre kr. 100.

Redaktion: Walder Hartmann (ansvh.), tlf. 7589 5619, e-mail: walder@hafnet.dk, Birthe Bayer, Harry Sættem

Layout: Mediegruppen

Tryk: Øko-tryk

Forsidefoto: Ingimage.com

Deadline for næste blad: 1. januar 2013

Næste blad udkommer: Februar 2013

ISSN: 2244-9930

**FORENINGEN FOR DANSKE
ADVENTISTSENIORER**

Formand: Bent Nielsen, tlf. 6590 2570

Næstformand: Walder Hartmann

Kasserer: Hanne Essendrop

Sekretær: Birthe Bayer

Øvrige bestyrelsesmedlemmer: Sonja Bäckström, Elbjørg Meiner-Madsen, John Petersen, John Ravnkilde og Harry Sættem

ZAKARIAS SYNGER JULEN IND

Du loved mig at komme vist, men kom dog ej til mig. Sådan hedder det i sangen: Det var en lørdag aften, og det minder os om, hvordan det er i forholdet mellem os mennesker. De fleste af os kender til brudte løfter. Smerten, som vi oplever, når andre svigter og glemmer. Det pinlige, når det er mig, der har lovet noget, som jeg så alligevel glemmer eller måske endda løber fra.

Man skal være varsom med løfter om at komme igen, hedder det i en håndbog for præster vedrørende husbesøg, og videre hedder det: *Et løfte skal nemlig holdes, også selv om det har været vagt og ubestemt. Præstens brudte løfter volder mennesker meget stor skuffelse. Det er bedre at komme igen uden løfte end at blive borte, når man har antydnet, at ville komme.*” Jo det med de brudte løfter – det kender vi alle. Det som skinner igennem Zakarias lovsang fra Luk 1 er troen på den Gud, der holder sine løfter. Den tro havde det været så som så med, da præsten Zakarias i sin tid havde mødt ærkeengelen Gabriel i helligdommen. Da fik han den besked, at hans hustru, som var barnløs og ved at komme op i årene, skulle føde en søn, som skulle have navnet Johannes. Det var ellers det, de to havde tryglet og bedt om i årevis, og da så engelen endelig kom med det gode budskab, møder Zakarias ham med skepsis. Logisk set var det umuligt, men Gud handler ikke altid efter logikkens love. Og den lange tavshed for Zakarias havde lært ham noget, derfor hans overbevisning om, at tingene hænger sammen. Han så, at der går en lige linje fra deres gamle skrifter, til det, der nu var ved at gå i opfyldelse. *Solopgangen fra det høje, som vil besøge os.* Det blev morgen, fordi Gud selv greb ind og tændte lys i mørket. Han holder sit ord, og han opfylder sine løfter.

**HAN KOM, MEN HAN VAR NØDT TIL AT
TAGE AF STED IGEN!**

”Kun hvis jeg går bort, kan Vejlederen komme til jer,

og når jeg er gået bort herfra, vil jeg sende ham til jer” (Joh 16,7).

De havde brug for vejledning, for de forstod slet ikke omfanget af den mægtige gerning, der lå foran dem. De skulle vinde verden for frelseren. De skulle sørge for at solopgangen blev observeret af mennesker over hele jorden.

De havde ventet, at han skulle oprette sit kongerige her og nu, men Gud er langsømt, han har planer, som rækker langt ud i fremtiden. Og det var ganske enkelt nødvendigt for menneskers skyld. Zakarias lærte, hvad han skulle i den for ham lange ventetid. Ni måneders tavshed – og det for en præst.

Zakarias undrede sig over løftet om at skulle få en søn, der kunne bane vej for Kristus. Han lærte, at Gud holder ord. Måned for måned kunne Zakarias se, at løftet nærmede sig sin opfyldelse.

Mennesker omkring os undrer sig over Guds løfter, når de hører dem, og vi undrer os måske med dem, men Gud er stadig tålmodig med os: *Opfyldelsen af Guds plan er ikke blevet forsinket, sådan som nogle mener. Men han er uhyre tålmodig over for menneskeheden, fordi han ikke ønsker at nogen skal gå fortabt, men at alle kan få lejlighed til at tage afstand fra deres synd og tage imod hans frelse.* 2 Pet 3,9.

Det er os, der en gang imellem bliver lidt utålmodige. Hele jordens historie er blot en dråbe i Guds astronomiske spand. For mennesker er Kristi genkomst imidlertid altid nært forestående, for ingen bliver ret meget over 100 år.

Jesus træder ind i din og min sfære. Vi kan opleve ham, som man oplevede hans første komme. Vi kan reagere i forhold til ham. Tage imod ham – eller fornægte ham. Om ikke klodens, så afhænger din fremtid i alt fald af dette – og også dine medmenneskers. For Guds kærlighed er så stor, at den omfatter alle. Derfor kom Jesus første gang – og derfor kommer han igen.

Walder Hartmann

DET BEGYNDTE MED ANNA & MARTIN, DER NÅEDE AT KUNNE GLÆDE SIG OVER MANGE EFTERKOMMERE.

MARTINS FANTASTISKE REJSE

Eldbjørg Meiner-Madsen (f. Søreide) bor sammen med sin mand, Allan, i Ålsgårde i Nordsjælland. Deres børn Anett og Helena er bosat i Norge. André, Lise Lotte og Birgitte i Danmark. Eldbjørg fortæller her historien om, hvordan hendes far, Martin Søreide, blev adventist. Familien Søreide er en kendt adventistfamilie, især i Norge. Martin Søreide har for mange år siden skrevet og fortalt om den første del af sit liv – barndommen og rejsen til Amerika.

Martin voksede op i et hjem med kristne forældre, hvor han lærte at bede aftenbøn. Når Martin lå i sin seng og bad, troede hans lillebror, at Martin misbrugte Guds navn og sladrede til deres mor. Da Martin var 9 år, døde hans mor, og det var hårdt for hans far at være alene med en børneflokk på syv, så de største af pigerne hjalp til, så godt de kunne.

Martin var den næst yngste i den store børneflokk, og med de fattige kår var der ikke anden mulighed end at drage hjemmefra for at tjene til livets ophold. 14 år gammel rejste han til Nord-norge for at fiske og derfra videre til Amerika. Det var den 22. august 1922. På dette tidspunkt var han 17 ½ år gammel.

Resten af historien findes ikke på skrift, men er blevet fortalt til børnene senere i livet.

ELDBJØRG FORTÆLLER:

Jeg tror, at min far må have været ca. 21 år, da han en dag, medens han arbejdede som snedker på et stort byggeri, faldt fra 6. etage ned i en skakt. På vejen ned, med hovedet først, så han en jernstang, som stak ud fra bygningen. Det for gennem hans hjerne: Jeg må få vendt mig om! Lynhurtigt greb han med højre hånd ud efter stangen. Han fik fat, og det lykkes ham at lande på den ene hofte, som blev helt knust. Hans højre arm blev skadet så meget, at han,

som snedker, senere i livet måtte tage venstre arm til hjælp, når han skulle slå søm i. Han havde pådraget sig i alt 13 brud og lå på hospitalet i et år. Han var ved bevidsthed umiddelbart efter faldet, men da arbejdskammeraterne kom for at se til ham, havde han mistet bevidstheden.

Martin var troende, og hans tilstand gjorde, at han måtte klynge sig til Guds løfter for at kunne se fremtiden i møde. Han brugte megen tid på at fordybe sig i sin bibel. Han havde jo tid nok. Han læste mange steder i Bibelen, at det var den syvende dag, der var den rigtige helligdag. Han undrede sig over, at han aldrig havde mødt nogen eller hørt om nogen, der holdt lørdag som sabbat. Efter at han var kommet ud fra hospitalet, boede han hos en bror og en svoger, der ikke var så interesseret i Bibelen. Han følte sig derfor meget ensom. Medens han var sygemeldt, hjalp han efter bedste evne sin bror og svoger i hjemmet. Han spekulerede meget på, hvordan han med sit dårlige helbred skulle kunne komme videre i sit liv. Med et ben, der var 7 cm kortere end det andet og kun 10 graders bevægelighed i hoften, følte han, at han aldrig ville komme til at gå.

I sin fortvivlelse bad han Gud om hjælp, og Paulus' ord i Rom 7,24-25 blev årsagen til hans omvendelse: ”Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme? Men Gud ske tak ved Jesus Kristus, vor Herre! Med mit sind tjener jeg da Guds lov, men med kødet syndens lov.” Siden hen i livet fortalte han altid om den forandring, som denne tekst gjorde i hans liv.

Far var forlovet med min mor, da ulykken indhentedede ham. Han skrev hjem til Norge, at nu var han blevet invalid, så hun skulle bare glemme alt om ham. Men hun ville heldigvis gerne have ham alligevel.

MØDET MED ADVENTISMEN

Min far havde god tid til at læse alle de indbydelser til teltmøder, som hans bror kom med. Min far gik til det ene møde efter det andet, men han fandt ingen, der helligholdt den syvende dag. En dag kom der dog en indbydelse til at syvende dags adventismøde. Jeg tror, at min far her blev overbevist om, at rejsen var slut, og at han havde fundet det, han havde søgt. Han blev døbt i Amerika, af den prædikant der afholdt teltmøderne. Hjemme i Norge, blev han igen døbt i Bergen.

Senere tog min mor, Anna Kristine (f. Andersland) også imod adventbudskabet. Hun var en usædvanlig gæstfri og glad kvinde, der havde let ved at få kontakt med andre og at vinde venner. Når der var arbejde, som skulle udføres, havde hun en egen evne

til at give os børn arbejdsglæde ved, at vi sang sammen. Så gik det hele meget nemmere. Mine forældre fik 10 børn sammen og efterhånden 31 børnebørn.

Til trods for sit dårlige helbred købte min far en gård på Espeland. Han drev den sammen med familien, men uddannede sig også til møbelsnedker og tapetserer. Til sidst blev han også byg-mester.

Helt knust kan han ikke have været – med den energi og arbejdsglæde, som han lagde for dagen. Han var aldrig indlagt på noget sygehus igen, før han blev 80 år gammel. Han nåede en alder af 88 år.

I den travle tid med så stor en familie glemte vi aldrig, at med fredag aften var hellig tid begyndt. Maden til sabbatten var tilberedt. Vi børn havde alle fået bad, og vi havde det ekstra hyggeligt og godt, når vi havde læst og sunget sammen.

Min fars liv var en fantastisk rejse.

Eldbjørg Meiner-Madsen

ANNA & MARTIN MED DERES 10 BØRN

ANNA & MARTIN SØREIDE VED DERES SØLBRYLLUP.

GUDS EVIGE PAGT OG SABBATTEN

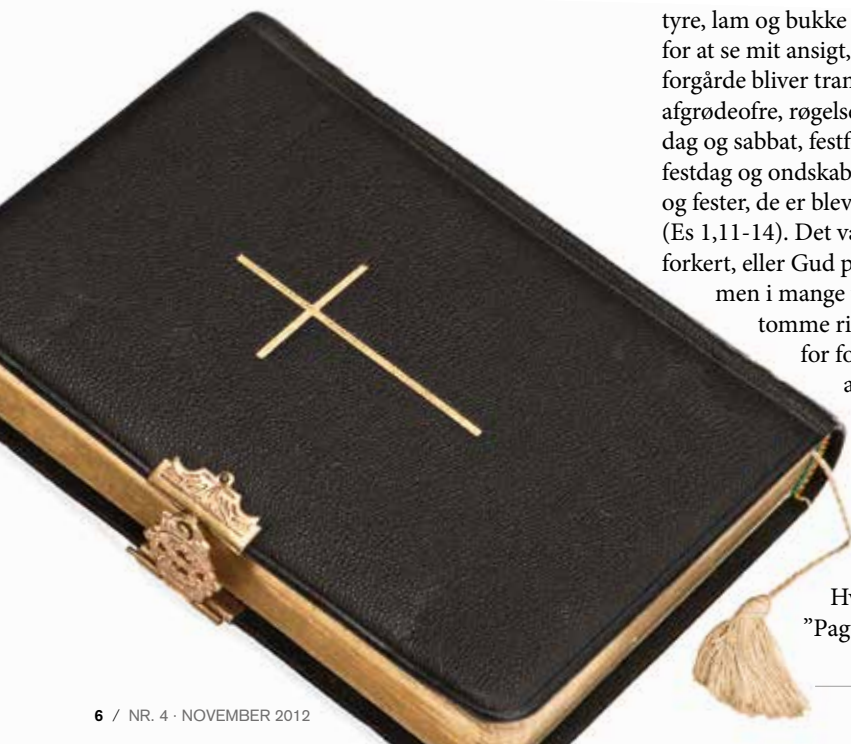
Midt på sommeren modtog redaktøren af Aktive Seniorer en hilsen fra USA. Den kom fra Gudmundur Olafsson, som er født i Island, og i halvtredserne var elev på Vejlefyord, blev gift med David Guldhammers datter Lea, har undervist på Newbold College og tilbringer nu sit otium i Californien. Han havde derovre hørt om bladet og havde lyst til igen at få kontakt med gamle venner i Skandinavien. I de næste par numre af AS bringer vi de tanker, som GO har gjort sig i forbindelse med Guds pagt og sabbatten.

AF GUDMUNDUR OLAFSSON, PH.D

Guds pagt bliver normalt betragtet som en formel aftale mellem Gud og hans folk. Den indeholder Guds løfter om velsignelse og frelse. Til gengæld krævedes det, at folket overholdt og udførte de ritualer, som for det meste foregik i form af ofre i helighed. Hvis ikke de fulgte disse ritualer, blev det betragtet som et brud på denne aftale. Uheldigvis kom man lidt efter lidt til at fokusere mest på selve handlingerne. Hvis man gjorde dem, var alt i orden, men hvis man fejlede, blev de forkastet. I folkets øjne kom den fuldkomne overholdelse til at betyde godkendelse eller frelse, mens mangler betød afvisning eller fortabelse.

Problemet med denne forståelse er, at frelse ved gerninger aldrig har været en del af Guds plan, hverken på Gamle Testaments tid eller senere. Intet menneske er nogensinde blevet frelst gennem gerninger... ”for intet menneske er retfærdigt over for dig” (Sl 143,2) og ”af lovgerninger bliver intet menneske retfærdigt over for ham” (Rom 3,20). Dette forstod de jødiske ledere ikke, og derfor misbrugte de Guds anvisninger og begyndte at betragte handlingerne som et mål i sig selv, der betød Guds godkendelse. Denne holdning resulterede i ét af profeternes hovedbudskaber: ”Hvad skal jeg med jeres mange slagtofre? Siger Herren. Jeg er mæt af brændofre af væddere og fedtet af fedekvæg; blod af tyre, lam og bukke vil jeg ikke have. Når I kommer for at se mit ansigt, hvem kræver så af jer, at mine forgårde bliver trampet ned? Bring ikke flere tomme afgrødeofre, røgelsesoffer væmmes jeg ved. Nymånedag og sabbat, festforsamling – jeg kan ikke udholde festdag og ondskab; jeg hader jeres nymånedage og fester, de er blevet en byrde jeg ikke kan bære” (Es 1,11-14). Det var ikke fordi, de gjorde noget forkert, eller Gud pludselig havde ændret mening, men i mange tilfælde var alt dette blot blevet tomme ritualer og gav ikke mere udtryk for folkets inderste ønsker. Gud havde altid ønsket, at deres handlinger skulle være et udtryk for hjertets inderste ønsker. Selv en ydre handling som omskærelse skulle være et udtryk for deres kærlighed og tjenersind (5 Mos 10,16 og 30,6).

Hvad har dette med pagten at gøre?
”Pagt” er oversat fra det hebraiske ord

berit, hvis egentlige betydning er meget usikker. Forskere tror imidlertid, at det henviser til en form for bindende aftale mellem to parter. Det engelske ord for pagt, "covenant" antyder i virkeligheden ganske godt, hvad det handler om: co [n], der betyder "sammen" og venant, der kommer af det latinske venire og betyder at komme. En pagt er således den formelle beslutning om, at to parter mødes og forbliver sammen. Det forudsætter velvilje fra initiativtageren, der viser sin omsorg for modtageren.

På det seneste er eksperternes opmærksomhed blevet henledt på dette forhold i en pagt. En ekspert beskrev dette i en banebrydende artikel, hvori han peger på, at i stedet for en tør formalitet mellem fremmede, handler det om slægtsskab og opstod som et lovmæssigt udtryk, hvorved et slægtsskabs pligter og rettigheder kan overdrages til en anden person eller gruppe. På denne baggrund kan man så forstå tidligere tiders israelitiske ægteskab. Det var et middel til at føre en brud ind i slægtsskab med brudgommens slægt (1).

Idet Gud præsenterede sin frelsesplan for Moses, gav han udtryk for det væsentlige i pagten: "Jeg vil tage jer til mig som mit folk, og jeg vil være jeres Gud" (2 Mos 6,7). Dette udsagn gentages i forskellige variationer 30 gange i Bibelen – og hver gang er pagtstanken enten direkte eller indirekte angivet i sammenhængen. Det giver udtryk for et nært personligt forhold, der ligner forholdet i en familie. På mange måder kan en pagt sammenlignes med et ægteskab. Begge kræver et løfte, der gives af manden, når han siger til sin partner: "Jeg vil gerne have dig til hustru, og jeg vil gerne være din mand". Det svarer til, at Gud siger: "Jeg vil være din Gud,

og du skal være mit folk". Det er derfor ægteskabet, i Det gamle Testamente, er det mest brugte billede på forholdet mellem Gud og hans folk, og utroskab betragtes som hor.

Dagen, hvor dette bliver formaliseret, bliver til en mærkedag for dette forhold. I tilfælde af ægteskab bliver det bryllupsdagen, hvorimod det, når det handler om pagten med Gud, bliver sabbatsdagen, tegnet på pagten (2 Mos 31,13.17). (2)

Disse dage bliver til historiske kendsgerninger, som intet eller ingen kan forandre lige så lidt, som de kan ændre ens fødselsdag. Ingen dag eller institution kan erstatte bryllupsdagen for to elskende, så længe som de forbliver i et trofast forhold med hinanden. Det er kun, hvis en af parterne bryder forholdet, at bryllupsdagen bliver betydningsløs. Det samme gælder sabbatten. Så længe mennesker anerkender, hvad pagten betyder, er der intet eller ingen, der kan ændre ved sabbattens vigtighed. Sabbatten repræsenterer i virkeligheden det væsentlige i pagten: Jeg er din Gud og du er mit folk. Selv den romersk katolske kirke, der tager æren for at have overført sabbattens hellighed til søndagen, kan indse sabbattens betydning og erkender også, at den syvende dag er det bibelske mindesmærke over skabelsen og forløsningen (3).

Artiklen fortsættes i næste nr. af Aktive Seniorer, der udkommer i februar 2013

1. Et godt eksempel er Ez 16,15-59 og Hos 2,2-13
2. Læs også E.G. Whites kommentar i Patriarker og Profeter, s. 156-157
3. Det pavelige brev Dies Domini, 1998 §§12,14

GODE TILBUD TIL DIG!

LÆKKER LOMMEKALENDER – 2013 I SKIND M. LOGO

kan allerede nu købes, så du holder styr på næste års aftaler. Kalenderen vil blive solgt ved seniorernes julemiddage i hhv Nærum og LI Nørlund, men hvis du vil sikre dig den nu, kan du bestille den hos walder@hafnet.dk – pris kr. 30.

NY CD – KOMMER DU EI SNART

Med Jesu genkomst som gennemgående tema, har Triangelos-koret fra Oslo netop indspillet en CD med 13 kendte og elskede salmer i nye og friske arrangementer. I det medfølgende indlæg kan du læse alt om Triangelos, om Matteson som pioner i arbejdet med adventist-salmer og om hver enkelt af de 13 sange på CD'en. CD'en kan bestilles hos walder@hafnet.dk – pris kr. 150. Ligesom den kan købes ved seniorernes julemiddage.

2012 SET I BAKSPEJLET

FOTOS: HARRY SÆTTEM OG JOHN RAVNKILDE

For ikke så længe siden fandt en af vore yngre venner min kone i en genbrugsbutik. Hun var godt gemt i en bog, der bar titlen: 100 år – OG SNART GLEMT. Bogen var udgivet i 1972 i anledning af Aakirkeby Sygekasses jubilæum og indeholdt bl.a. et kapitel om Aakirkeby sygehus, hvor Signe afsluttede sin uddannelse til sygeplejerske i 1958. Nu står bogen hjemme i vores bogreol, som et minde om et betydningsfuldt afsnit i både hendes og mit liv.

2012 bliver snart til 2013. Endnu er året indholdsrigt og byder på mange oplevelser, men snart kan vi kun betragte dem i bakspejlet. Der er det dog stadig tydeligt, at året blev et aktivt senior-år, hvor anledningerne til at mødes var mange – og samværret blev festligt for dem, der valgte at deltage.

- Afslutningen på 2011 bød traditionen tro på 'Før jul arrangementer' i hhv Nærum og Ll. Nørlund. Begge steder var tilslutningen god, middagen uovertruffen og underholdningen med Morten Jørgen Øster/John Petersen, der berettede om Heri Hospital/Grønland var både indsigtsfuld og inspirerende.

- I foråret 2012 mødtes seniorer øst for Storebælt på 'Søndervang' i Fakse og fortsatte senere til Gavnø slotspark, hvor blomsterfloret var næsten overvældende og omgivelserne et vidnesbyrd om Guds kreative indsats for at skabe et godt miljø for mennesker.
- Vest for Storebælt gik turen til Skibelund Krat, hvor hotellet ventede med en udsøgt middag, og den nærliggende mindepark satte fokus på Sønderjyllands brogede historie. Senere i Christiansfeldt var der anledning til både at smage på honningkager og at få indblik i Brødremenighedens liv og virke.
- Maj/Juni kunne man deltage i seniordage i Roskilde og Silkeborg. Begge steder havde gudstjenestens prædiken et budskab til både yngre og ældre, mens eftermiddags-programmet: Grænselandet, hvor yngre bliver ældre, mindede om, at selv om aktivitets-niveauet ændres, er der fortsat brug for enhver i Guds sags tjeneste.
- Seniorstævnet på Sundvolden i Norge bliver ikke glemt foreløbig, men hører alligevel

SENIORDAGEN I NÆRUM BØD PÅ BÅDE SANG OG MUSIK - OG FESTLIGT SAMVÆR.

WALDER
HARTMANN
TÆNKER:
GODT JEG FIK
LOV TIL AT
VÆRE MED
OVERALT.

GLADE DELTAGERE
SIGER: PÅ GENSYN
I 2013.

hjemme i dette kalejdoskopiske tilbageblik over 2012. Danske og norske seniorer kan noget, når de forener kræfterne. I år reflekterede de over vores adventistiske arv, og hjalp hinanden til at finde vejen frem.

- Oktober/november bød igen på seniordage. Denne gang i Østervrå og Nærum. Børge Schantz prædikede i Østervrå, mens Walder Hartmann lånte prædikestolen i Nærum. Eftermiddagene blev begge steder brugt på en debat, hvor både den lokale, nationale og globale kirkes udvikling kom i fokus.

Aktive Seniorer uddeler ikke stjerner til de enkelte arrangementer, men at dømme efter modtagne kommentarer er der stadig plads til forbedringer. Her skal blot lyde en tak til de menigheder, der har optrådt som værter ved årets seniordage. Denne gang havde vi inviteret os selv, men næste år skal initiativet komme fra de lokale menigheder. Hvis man ønsker en seniordag arrangeret i en given menighed, vil vi gerne tage imod en invitation til at medvirke. Indtil da – tak for i år.

Mon ikke vi trods alt kan give senioråret 2012 fire ****.

Walder Hartmann

PÅVIRKES KIRKELIVET AF TIDENS STRØMNINGER?

Adventbevægelsen havde sin begyndelse for kun 180 år siden. Det betyder, at vi som seniorer, forkyndere, støtter eller observatører, har oplevet og været vidner til omkring 1/3 af kirkens farverige historie. Det begyndte i USA i 1844 med 200 skuffede kristne. I dag rapporterer man 18 millioner medlemmer i 201 af verdens 234 lande.

De første adventister betragtede sig ikke som en ny sekt i en verden, der dengang havde 700 forskellige trossamfund. De var kaldet af Gud, men ikke til at starte et nyt kirkesamfund. De var kaldede til at advare alle kristne i alle samfund om Jesu snare komme, de sidste tider, det evige evangelium, lydighed mod De Ti Bud, betinget uddødelighed og sund levevis.

Disse trospunkter, formuleret over en årrække, har vi i dag sammenfattet i 28 læsesætninger. Hensigten er ”at lære alle nationer om Guds evige evangelium, om Jesus Kristus som frelser og om De Ti Bud som Guds befalinger.” Den menighedsorganisation, som vi har i dag, blev også udviklet gennem længere tid.

Selvom Guds folk ikke er af verden, så er de i verden. Det er ikke alene Kristi ord, men også hans erfaring. Det betyder, at i en missionsopgave må man forstå og indstille sig på, at kulturer, politik og vækst kræver tilpasning. Dette behøver dog ikke at forårsage betydningsfulde ændringer af kirkens principper, men det kan kræve en tilpasning af forkyndelsesmetoden.

FIRE PARADIGMER

I denne forbindelse kan man spore forskellige paradigmeskifter igennem samfundets 180 årige historie. (Ordet paradigme kommer fra græsk og betyder i vore sammenhænge ”arbejdsmetoder og

antagelser, som på et givet tidspunkt er anerkendt som grundlæggende).

Vi kan passende betegne pionertiden (ca. 1844-1890) som Endetids forkyndelses paradigmet. I denne periode var udlægning og forkyndelse af de bibelske profetier og af Jesu Kristi snare komme essensen af alle anstrengelser. Så dominerende var troen på den snare genkomst, at pionererne var ret passive i den skelsættende borgerkrig for neger-slaveriets ophævelse i begyndelsen af 1860'erne. Jesu snare komme ville løse slaveri problemerne, hævdede man.

Man ventede, og man blev skuffet, men bevarede troen på genkomsten.

Vi observerer nu hvad der kan betegnes som et ventetids/udviklings paradigme (ca. 1890 – 1950). Adventister brugte ventetiden på at planlægge, bygge, og at uddanne. Lukas 19:12-13 blev fortolket som Jesu anmodning om at arbejde med talenterne til Hans genkomst. Det var en tid med oprettelse og bygning af kirker, skoler, trykkerier og hospitaler. Denne udvikling gav anledning til en øget indsats på uddannelses- og sundhedsområdet. Adventister blev veluddannede og nyttige samfundsborgere. Positivt blev det også en periode, hvor adventbudskabet blev bragt til både den kristne og ikke-kristne verden udenfor Amerika.

Den enestående udvikling af kommunikationsteknikken samt rapporter fra missionsfelterne

om de utilfredsstillende humanitære forhold og verdenskrigenes ødelæggelser var med til at skabe et velfærds paradigmet (ca 1950'erne). Yderligere udvidelse af skoler, hospitaler, klinikker blev en appellerende faktor. I menighederne fik man velfærdsafdelinger (dorkasforeninger og lignende). ADRA blev oprettet som en selvstændig organisation indenfor kirkens rammer. Disse velfærdsinstitutioner har haft stor indflydelse på at gøre adventisterne kendte og respekterede. Dog må det indrømmes, at de sommetider blev målet i sig selv. Der kan være en fare ved at gøre hjælpen til medmennesker til det altoverskyggende formål, selv om det ganske afgjort er en væsentlig faktor i evangeliets forkyndelse.

Af mangel på bedre udtryk vil jeg betegne et mindre, men mærkbart og ofte ret dominerede karaktertræk i vor egen tid, som et selvtilstrækkeligheds paradigme. I de sidste år har vi bemærket tendensen til, at grupper af vestlig ungdom mener at aspekter af de postmoderne modeller er nødvendige for ikke alene menighedens trivsel, men også den personlige vækst. Man hævder at 19'/ 20'ende århundredes værdier ikke passer til det 21'ende århundrede. Vi har nået en tid, hvor det er indvidet og ikke organisationen, der skal fremhæves. Regler og love skal passe til mig og min situation. De ældre respekteres ikke og skal derfor ikke tages med på råd.

KIRKEN OG DE MODERNE OG POSTMODERNE STRØMNINGER

Aktive seniorer og adventister i dag tilhører, hvad der bliver kaldt modernismen, som man møder i den sidste halvdel af det 19'end århundrede. Modernisme ideologien omfatter hele samfundet, de kristne kirker inklusive. Begrebet har også en åndelig dimension. Moderne mennesker er mere eller mindre påvirket af de traditioner, der har været tilstede de sidste 150 år. Religiøse normer, familie traditioner, skik og brug var primære kilder til dannelse af meninger og identiteter blandt mennesker. Det var i moderne tid, at opfindelser på alle områder højnede levestandarden, fremmede kommunikationsmidlerne og indførte politiske systemer, der banede vej for større frihed. Selvom nihilismen, med Nietzsches ord i 1870 at "Gud er død", også var en del af det moderne tiltag, så var det i denne tid, at advent-bevægelsen oplevede sit ventetids/udviklings paradigme med fremskridt i hjemmissionen og udvikling af verdensmissionen.

POSTMODERNISME

De sidste paradigmeskifter kan til en vis grad identificeres ved overgangen fra det moderne til det postmoderne menneske. I 1920'erne havde postmodernismen sin spæde begyndelse. Det var imidlertid først efter afslutningen af 2. verdens-

ADVENTKIRKEN, LL. NØRLUND RUMMER EN MENIGHED, DER FORSØGER AT TILPASSE SIG TIDENS KRAV.

krig, den begynder at slå igennem, som en selvstændig strømning.

Postmodernismen, som det er svært at skulle beskrive med få ord er et fænomen opstået i forlængelsen af modernismen. Den berører i høj grad kunst, økonomi, videnskab og filosofi, men også religion. Den er et opgør med modernismens idealer, idet tanken er, at viden ikke findes udenfor individet. Der findes ingen højere sandheder, som har gyldighed uafhængig af individet.

På religionens område har postmodernismen haft den virkning, at folk vælger mellem forskellige religioner (Kristendom, Islam, Hinduismen, Buddhismen). Man danner sin egen religion ud fra de elementer, de kan lide i alle de andre.

Ikke alene vælger man fra verdensreligionerne. Man vælger efter behov også de ceremonier og læresætninger man synes om, fra de forskellige kristne traditioner (katolske, evangeliske, protestantiske, karismatiske).

Postmodernistisk religion har ikke noget selvstændigt fundament. Den låner selektivt fra de fortidige kristne traditioner eller fjerne kulturer. Postmodernistisk kristendom er elementært en kultur, som søger oplevelser frem for sandhed. Religionerne er blot et udtryk for forskellig stil og kulturer. Alle har samme værdi. Der findes ikke nogen absolut sandhed. I den postmoderne vestlige verden er de gamle traditioner under pres. Identitet er noget, som det enkelte menneske selv må skabe sig gennem sociale relationer, valg og handlinger.

KRISTENDOM OG POSTMODERNISME

Det er indlysende, at postmodernismen ikke harmonerer med det kristne budskab og kirkens kald, opgaver og organisation. Der kan, naturligvis være områder, hvor kreative og innovative tilgange kan være af værdi og bringe en fornyelse i bl. a. gudstjenesteform og organisation. Imidlertid er postmodernismens indflydelse af en negativ karakter. Det erfarer adskillige trossamfund i dag.

På det doktrinerne område er den indstilling, at der ikke findes absolutte sandheder udenfor individet, helt uacceptabelt. Kristne kirker er baseret på bibelske absolutter. Guds plan for menneskets frelse er ikke at finde i andre religioner. De bibelske principper, for livet og frelsen, er ikke elementer man selv vælger efter smag eller behag. De er én gang for alle fastsat i Skrifterne for den faldne verden.

PLADS TIL ALLE?

Postmodernismens indflydelse på kirkens liv er en udfordring, som alle vestlige trossamfund står overfor. Kirken har altid været i stand til at leve i dialog med forskellige kulturformer, og er ofte blevet beriget gennem disse. Men kompromiser, med folk, der er påvirket af den postmoderne tankegang, er ikke mulig.

Ansvarlige ledere må naturligvis ikke støde unge med postmoderne anskuelser bort. Der kunne være visse aspekter i deres "filosofi", der kan accepteres. Det gælder f. eks. kirkearkitektur og forbedringer indenfor gudstjenesteformer og administration. Dog må man her, som i alle forhold, have i tanke, at det ikke er ønskeligt at skade menighedens enhed gennem engagementer og alternative eksperimenter. En kirke vil altid, i det lange løb, blive taberen, hvis den, for at vinde postmodernistisk indstillede medlemmer, anerkender eller endog anbefaler tvivlsomme forhold.

Forkæmperne, for de forskellige paradigmer, har været både yngre og ældre, kvinder og mænd. Arven, fra de forskellige faser i kirkens historie, findes stadig i forskellige afskygninger i hele den globale adventistkirke. Der findes stadig adventister, der lægger vægt på forkyndelsen af profetierne, de sidste tider og Kristi Genkomst. De tilbyder i kirken sammen med dem, som har fokuseret på verdensmission og kirkens udvikling og organisation. Velfærdstanken er en udfordring til alle tider.

Imidlertid er det svært for personer, som er influeret af den "postmoderne livsfilosofi", at gå i kirke sammen med "moderne" troende. Den postmoderne finder både gudstjenesteformen og prædikenens indhold for uantagelige.

Kristi ord til menigheden om "at de må være ét" ligesom Kristus og Faderen er ét, forekommer tre gange i Johannes Evangeliet (17: 11, 22 og 23). På denne tekst hviler den århundredgamle kristne tradition, at ved den ugentlige gudstjeneste mødes alle – yngre og ældre, bedsteforældre og børnebørn – og synger de samme salmer, hører den samme tekst og lytter til den samme prædiken. Kirker har dog i almindelighed forståelse for at grupper kan mødes til specielle arrangementer.

Enhedstanken er med til at skabe balance mellem de forskellige synspunkter og giver kirken et sundt liv. Den er en betingelse for fremgang.

Måtte denne balance kendetegne din og min menighed.

Børge Schantz

Ikke en spurv til jorden

Øriget Røst ligger yderst i Lofoten. En glitrende nordnorsk sommerdag er det et paradis for turister.

”Hvor længe skal du være her?” sagde manden på kajen, da jeg steg af lokalbåden.

”Bare til i morgen,” svarede jeg.

”Nej, du skal nok være her til torsdag,” sagde manden fornøjet. ”Og hvor skal du bo?”

”Jeg skal bo på et eller andet pensionat,” sagde jeg lidt usikkert.

”Nej, du skal bo på Indre Sjømannsmisjonens Fiskarheim, Havly,” fastslog manden.

Naturligvis havde han ret. Lokalbåden kom ikke tilbage før om tre dage. Den eneste overnatningsmulighed på Røst er sømandshjemmet, hvor manden og hans frue var værter.

Et søkort over øriget Røst forklarer, hvorfor hundredtusinder af fugle holder til på fuglefjeldene. Kortet ligner en nålepude. Her er ikke andet end rev og skær. Derfor går fiskene tæt på overfladen, og området er det rene spisekammer for søfuglene.

Næste dag drog vi ud til fuglefjeldet. Knaldblå himmel og varm sol. Der, hvor fuglefjeldet stiger frem, ligger imidlertid en lokal tågesky. Hvilken skuffelse. Ikke en sky på himmelen undtagen her, hvor det fantastiske syn venter.

Jeg lufter min skuffelse, og manden smiler fornøjet. Efter nogen tid ser jeg skyen tydeligere. Den består af fugle! Hundredtusinder. I en evig kredsen omkring klippefjeldet. Koncerten stiger. Båden tøffer ind i en kløft i fjeldet. Herfra ser jeg, at klippen består af fuglereder. Flere hylder på hver kvadratmeter, og reder på hver eneste. Og solisterne over vore hoveder i en uendelig tåge af fjerklædt sang.

I ti år har fugleforskere holdt til på Røst. De har base og forsøgsstation i en ombygget hytte inde på øen. Jeg aflægger dem et besøg og bliver fortalt en historie:

Vi hentede et fugleæg to dage før udklækningen. Moderen blev ringmærket. Ægget tog vi med til forsøgsstationen og udklækkede det på kunstig vis. Alt gik godt. Efter en uge bragte vi fugleungen tilbage fuglefjeldet og placerede den et helt andet sted, langt fra moderens rede. Så lagde vi os på lur. Efter kort tid kommer en målbevidst flyver, dykker ned gennem mylderet og samler ungen op, hvorefter den bliver bragt tilbage til sin egentlige rede.

Lydmålinger har vist, at ungen allerede i ægget skaber sin egen lyd, der er forskellig fra alle andre fugles skrig. Det menneskelige øre kan ikke skelne de enkelte fugles lyde, men moderen genkendte den lyd, hun havde hørt i ægget fra sit eget ufødte barn.

En interessant videnskabelig observation. Og for mig en fantastisk prædiken om skaberværkets ufattelige verden og skabelsens herre.

Når en søfugl kan finde tilbage og genkende sit eget ufødte barn i vrimmelen, hvilken far har vi da ikke i himmelen for alt det, som hedder menneskebørn i denne mørke verden. Han kendte den fortabte søn på lang afstand, fortæller Jesus i Lukas 15. Så er jeg ikke glemt og fortabt blandt myriader af mennesker.

Mennesker glemmer mig,

Herre, du gemmer mig

Tæt ved dit hjerte

Og nævner mit navn.

Jesus siger: ”Der falder ikke en spurv til jorden, uden at Gud ved om det.

(Ellen Lenmo har fundet denne lille beretning skrevet af Karsten Isaksen og tilføjer: Vanskeligt at benægte, at der findes en Gud og skaber).

DET ER TANKEN, DER TÆLLER

December er gavetid. Julegaver, mandelgaver, kollekter, årsgaver til kirken, etc. Nogle gaver overrasker, andre varmer helt ind i sjælen. Nogle kommer i flotteste indpakning, andre bliver bare skødesløst efterladt i en plasticbøtte hos kassedamen i Føtex. Hvad er det, der gør en gave værdifuld?

TEKST: KATHY-ANN C. HERNANDEZ

(LÅNT FRA ADVENTIST REVIEW – 20/9-2012 – OVERSAT AF WALDER HARTMANN)

Min mand og jeg kan godt lide at give hinanden gaver. Det sker bl.a. ved fødselsdage og til jul. Jeg var vant til at få bare én gave ved sådanne anledninger, men min mand vil gerne give mange (ikke noget kostbart, men nyttige småting). Det, der rører mig mest ved disse gaver, er dog den tid og de kræfter, han har investeret for at finde ud af, hvad jeg ønsker og har brug for.

Når jeg tænker på det at give, bliver jeg mindet om omstændighederne for enken, der omtales i Markus 12, 42-44. Hun gav alt, hvad hun havde.

I vor kultur er det at give blevet noget næsten mekanisk. Sådan er det, når vi uden at tænke særligt over det, lægger nogle småmønter i en plasticbøtte hos kassedamen i supermarkedet, eller når vi bliver ringet op af en eller anden organisation, der bare beder om et bidrag på 50 kr. Vi giver også, fordi det er skik og brug. Vi giver gaver til nyfødte eller nygifte, og vi viser vore kære opmærksomhed ved specielle anledninger som fødselsdage, jubilæer og afsluttende eksaminer. En gang imellem giver vi også af pligt. Uanset motivet, er det godt for sjælen at give, og det er et godt middel mod selvoptagethed. Det får os til at se bort fra os selv og lytte til opfordringen i Fil 2,4: ”Sørg ikke bare for jeres egne behov, men tænk også på de andres”

Skønt gavegivning er anbefalelsesværdigt uanset gavernes størrelse, forventer Gud af os, at vi øger normen for vore gaver, selv om vi giver efter fattig evne. Nu og da oplever vi arbejdsløshed, lønnedgang og uforudsete udgifter i hjemmet, men vi bliver stadig opfordret til at støtte kirkens arbejde og at give til dem, der er i nød omkring os.

Hvordan bør vi reagere på det? I en økonomisk krisetid, står vi overfor en uovertruffen mulighed for at følge den navnløse enkes eksempel. Vi kan vise, at vi fortsat stoler på, at Gud vil sørge for os, når vi trofast giver af vores få midler. Vore handlinger kan inspirere andre til at gøre det samme.

Hvad er det, der gør en gave værdifuld? Er det dens kroneværdi? Eller gavens art? Værdien af enkens gave lå i hendes selvopofrelse. Hvis vi giver, trods personlige afsavn, følger vi nemlig Guds eksempel, da han gav alt, hvad han havde. ”Gud elskede nemlig verden så højt, at han gav sin eneste søn, for at enhver, der tror på ham, ikke skal gå fortabt, men få det evige liv” (Joh 3,16).

Min veninde Jean lærte mig noget om offervilje. Vi traf hinanden på Eastern University, hvor vore kontorer lå ved siden af hinanden. Hendes personlighed var opmuntrende. Hun var altid i godt humør og virkede tiltrækkende. Dette stod i stærk modsætning til den sygdom, som hun kæmpede med – lymfekræft. Til trods for hendes stadige kamp med sygdommen, var hun der for mig, da jeg mistede min far, og fejrede min forlovelse og mit bryllup. Da hun dukkede op, virkede hun bleg og svag. ”Jean,” sagde jeg, ”du havde da ikke behøvet at komme”. Hun bare smilede og sagde: ”Tror du virkelig, jeg ville gå glip af dette”.

Den sidste gang jeg så hende, lå hun på hospitalet og var bare en skygge af sig selv. Hun havde svært ved at tale, så det bad hun mig om at gøre i stedet. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige, så jeg fortalte om det, der optog mig. Da jeg skulle til at gå, greb hun min hånd og hviskede stille: ”Jeg beder for dig!” Jeg vidste, at hun mente det. Til trods for hendes smerter og den korte tid, hun havde tilbage, bad hun for en ven. Hun gav af det lidt, hun havde.

Gud indbyder os alle til at give den slags gaver.

NY HÆDER TIL HERBERT BLOMSTEDT

Den 31. august fik den verdenskendte dirigent Herbert Blomstedt overrakt Serafimermedaljen af den svenske konge Carl XVI Gustaf. Blomstedt, der er syvende dags adventist, fik medaljen for sit virke for svensk musikliv. Serafimerordenen tildeles meget få mennesker, idet den er den fornemste medalje, der uddeles af det svenske kongehus. Siden indstiftelsen i 1748 er medaljen kun blevet tildelt ca. 150 personer.

Herbert Blomstedt er en beskeden mand, hvilket fremgår af et interview med det svenske Missionären: Jeg er naturligvis meget glad, men jeg har vænnet mig til ikke at sætte min lid til forgængelige ting, selv om medaljen er af guld.

Blomstedt var i en årrække chefdirektør for Danmarks Radios symfoniorkester og vender stadig tilbage til København en gang om året for at dirigere orkestrer.

AKTIVE SENIORER I 2013

Hvis du modtager Aktive Seniorer i posten, vil dette fortsætte gratis i 2013, idet vi håber at mange af vore læsere vil takke for dette med en gave til bladet. Skulle du ikke længere ønske at modtage bladet, beder vi dig blot melde dette til Hanne Essendrop – tlf. 57834622 snarest.

Bor du i Norge eller Sverige er du velkommen til at abonnere på bladet. Det koster da 100 kr. + porto. Abonnement tegnes samme sted.

BEHOV FOR JULEHJÆLP EKSPLODERER PÅ INTERNETTET

Ifl. Kristeligt Dagblad breder den private julehjælp sig på nettet, og på Facebook er mindst 8500 danskere tilknyttet julehjælpsinitiativer, som får masser af henvendelser. Sociale medier gør fattigdom nærværende, mener en ekspert.

Julehjælp 2012, som har flere end 1000 medlemmer har allerede modtaget over 100 ansøgninger om hjælp til julemad og gaver til børn, fortæller administrator Diana Jensen til avisen. Hun er selv på kontanthjælp og siger: Jeg ved, hvor svært det er at få pengene til at slå til – specielt i julen.

Som forælder får man sindssygt dårlig samvittighed over ikke at kunne give sine børn det samme, som kammeraterne får, og derfor forsøger vi med gruppen at sørge for så mange gode juleaftener som muligt.”

Sidste år måtte både Frelsens Hær, Dansk Folkehjælp, Mødrehjælpen og Samvirkende Menighedsplejer afvise ansøgere til julehjælp, fordi efterspørgslen var større end organisationernes midler.

KENDER DU MORGENANDAGTEN PÅ DR2

Hver morgen klokken 8:03 sendes morgenandagten fra Københavns Domkirke på DR2. Andagten bliver ledsaget af en fotomontage, hvor en række af Danmarks største kirkekunstnere har stillet deres værker til rådighed. I et miks med smukke fotografier vil værkerne perspektivere den kirkelige handling og gøre transmissionen til en forhåbentlig både åndfuld og yndefuld oplevelse.

Har du brug for en neutral, åndelig oplevelse ved dagens begyndelse, så skal du blot tænde for dit fjernsyn hver morgen kl. 8:03.

PÅ VEJ MOD NYE MULIGHEDER

Allerede nu har flere deltagere tilmeldt sig seniorstævnet 2013, end vi har plads til. Bestyrelsen har derfor besluttet at tilbyde endnu en mulighed for festligt feriestævne, fornyet inspiration og indholdsrigt ture i den jyske natur. Du kan nu vælge mellem to stævner, der får samme grad af kvalitet, samme dejlige omgivelser og nøjagtig samme type indhold, men med lidt varierende emner og indledere. Vælg allerede nu og reserver plads hos Bent Nielsen – tlf. 65902570 – e.mail: elseogbent@hotmail.com

- Begge stævner foregår på Conferencecenteret Skarrildhus ved Kibæk, hvor der er komfortable værelser, god forplejning og et hyggeligt miljø.
- Prisen for begge stævner bliver kr. 2900,-, og der opkræves ikke ekstra afgift for dem, der måtte ønske eneværelse.

STÆVNE #1 – UGE 28 – 9. – 14. JULI 2013

- Tema: Korsets dårskab og Guds visdom. (Fokus på 1. Kor)
- Værkstedsgupper:
Hverdagskristendom
IT for seniorer
Menneskeskæbner i salmebogen
Fra sindets krinkelkroge
- Udflugter:
Vi drager mod vest
???
- Afvekslende aftenprogrammer

STÆVNE # 2 – UGE 32 – 6. – 11. AUGUST 2013

- Tema: Kærlighedens dimensioner (Ef 3,18)
- Værkstedsgupper:
Hverdagskristendom
Pas godt på dig selv
Hent inspiration i en IT-verden
Vindue mod verden
- Udflugter (Der planlægges to ture)
- Afvekslende aftenprogrammer i støbeskeen.

